

Greta Vollewens—Zeylemaker: *Zonnehuis*. Gouda, Van Goor en Zonen. Met platen en bandteekening van B. Midderingh—Bokhorst.

AAN de telefoon overlegde ik met een moeder over een boek, dat we samen een bakvischje ten geschenke wilden geven.

„Zonnehuis” is op het oogenblik *het* boek voor die jonge dingen,” zei de andere moeder.

„Hè?” vroeg ik totaal verbluft. „Wou je zeggen, dat Zonnehuis een boek voor bakvisschen is?”

„Het staat er zelfs uitdrukkelijk vóórin, als opdracht”, klonk 't terug.

En ik had 't pakket, dat me was toegezonden, uitgepakt, de boeken op mijn schrijftafel neergelegd, elk hunner zoo even bekeken — en toen had ik Zonnehuis voor een kleuterboek gehouden.

Zoo'n aardig, boeiend boek — als zoodanig heb ik 't nu leeren kennen — verdiende beter dan zoo'n afgezaagde kleutertitel als Zonnehuis te hebben. En 't plaatje op de kaft, hoe lief ook en hoe goed geteekend: een jong meisje, dat in een oogenblik van dolle vroolijkheid een klein kindje hoog heft — werkt ook al mee om 't boek als een kleuterboek te doen aanzien. Nu we toch over het uiterlijk bezig zijn — bij mijn tweede beschouwing van Zonnehuis ben ik gewoon geschrokken. Stel je voor, op de achterzijde van de losse kaft ontdek ik 't volgende afschuwelijke nieuwtje: een korte mededeeling omtrent den *inhoud* van Zonnehuis, zooals het nooit volprezen letterkundig bijblad van de Nieuwe Rotterdammer voor ons volwassenen geeft over de nieuwe britenlandsche boeken. *Hier* is dat toch absoluut misplaatst! Een kind — al is 't dan al een bakvisch, leest toch om den inhoud! Aan *ons* meisjesschrijfsters, de zorg, dat ze ook iets aan taal en stijl hebben. Een der eigenwijze zinnen uit die mededeeling schrijf ik voor u over:

„Na veel stooten en geharrewar, hetgeen onvermijdelijk is, komen ze toch tenslotte onder de bekoring van de Zonnehuis-stemming, waar alle menschen eenvoudig en eerlijk en lief zijn. En 't gezonde, geurige land dwingt haar tot bewust genieten. Als ze weer naar huis gaan, zijn ze beiden verbaasd. Het is, alsof ze ouder geworden zijn en iets meer van zichzelf begrijpen dan vroeger”.

Ik vraag u! Als mijn uitgever me dat gelapt had! Of zou Greta Vollewens zèlf zoo iets willen?

En toch, het is een alleraardigst boek. Een uitstekend geschenk. Den prijs zie ik er niet van, maar 't ziet er niet als duur uit. Duur, te duur om zoo maar eens te geven, noem ik tegen en over de vier gulden. Alweer zijn er zinnnetjes en beschrijvingen van toestanden uit jong leven, waar ik me dood aan erger. Ik heb toch óók een bakvisch! En dan lees ik, als de bakvisch uit Zonnehuis op reis moet gaan (ze heeft notabene dan nog een half uur en moet dat gebruiken voor haar reistoilet:)

„Met gefronste wenkbrauwen zocht Lot naar een behoorlijk stel kousen. Eindelijk had ze een paar dunne gevonden. *Er zat wel een knol in den rechter grooten teen*, maar daar woonden geen menschen, dacht Lot.”

Cursiveering van mij.

Die bakvisch had dan toch nog een moeder! En voor die *moeder* noem ik 't een schande als haar dochter zoo op reis gaat. En Lot is nu wel heel geestig, ook als ze zoo voldaan merkt, dat de kousen het vuil van haar knieën verbergen, maar mij zint dat niet.

Greta Vollewens kwikt me even weer wat op, als ik de rondborstige bekentenis lees:

„De meisjes van de muziekschool met het onafscheidelijke pagehaar, *dat de meesten niet stond*.” Cursiveering van mij.

* * *

Wanneer het regent . . . Van allerlei. Verzameld door Jeannette Lugten en Sijtje Aafjes. Uitgave van Van Goor en Zonen, te Gouda.

D EZE „ontspanningsboekjes” kosten, in keurige cartonband, één gulden. En nu wou ik eens aanraden, om aan deze boekjes te denken, wanneer men zoo eens voor een kind wat mee gaat brengen als chocola of hopjes. Dan is men toch óók zoo gauw een gulden kwijt en met zulk een boekje heeft men een waardevol succes. Waardevol, zeer zeker voor het uitverkoren kind. Want elk kind moet genieten van deze rijmpjes en kunstjes en plaatjes. Wat een heerlijke rijmpjes maakt David Tomkins toch! Aan hem hebben verzamelaarsters met een doel als deze dames hier, een bij uitstek goede. En wat een gelukkige vondst deden de dames met het verhaaltje van Mevrouw Schilthuis—Brugma: de Zeurstad. Zelfs mijn groote kinderen (mijn jongen leest al Jules Verne, mijn meisje is heelemaal aan de bakvisschenboeken) hebben er van genoten en wierpen er elkaar de brokstukken van naar 't hoofd. „Kijk zoo'n „Hè-nee nou toch!” „Nu zijn we in het Dreinsteegje!”

Aan Sijtje Aafjes weten we, wat we hebben op te tekengebied. De tekeningetjes lokken om na te maken en — de kinderen zullen 't zeker *kunnen*.

Dat is een groote factor, die maar al te zeer verwaarloosd wordt. In deze kolommen ben ik weleens de vertolkster geweest der moeders, die toch óók leven moeten en gebukt gaan onder de te hoge eischen door al de voorgeschreven of opgedragen werkzaamheden aan de kinderen gesteld. Op een enkele uitzondering na zal hier alles wel lukken. Dat ooit de plantenhanger van blz. 8 en 9 *oogelijk* zal lukken — dat betwijfel ik.

Ik vervul een plicht der dankbaarheid en maak misschien de moederharten genegener tot een boekje als dit en haar beurzen williger om voor die gulden open te gaan, als ik meedeel, dat ik me uit mijn jeugd herinner een „Uitspanningsboek voor Jongens” en dat ik nu nog de blijheid en de verwachtende pret voel bij het herdenken; de pret, van als Vader 't weer uit zijn zoo welvoorziene boekenkast haalde en plan maakte er met ons „iets uit te gaan doen.” Een kind is zéér zeker graag bezig met dergelijke boeken. „Als het regent” blijkt de laatste van een serie te zijn, die allen dezelfde bedoeling hebben en, gezien de namen der verzamelaarsters, aanbevolen kunnen worden, hoewel ongezien, zonder gevaar.

De overige boekjstitels zijn: Regenachtige dagen. Lange avonden. Moeder, verzin een spelletje. Wat zal ik doen? Moeder, ik verveel me zoo.

S. LUGTEN—REYS.
